

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 59.

Vydána dne 1. srpna 1931.

Obsah: 131. Zákon o soudnictví ve sporech z poměru pracovního, služebního a učebního (o pracovních soudech).

131.

Zákon ze dne 4. července 1931

o soudnictví ve sporech z poměru pracovního, služebního a učebního (o pracovních soudech).

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

I.

O zřízení a příslušnosti pracovních soudů.

§ 1.

(1) Pracovní soudy jsou nehledíc na hodnotu předmětu sporu výlučně příslušné rozhodovati o sporech z pracovního, služebního nebo učebního poměru založeného soukromoprávní smlouvou, vzniklých mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, jakož i mezi zaměstnanci téhož zaměstnavatele.

(2) Před pracovní soudy nenáleží spory, k jejichž rozhodování jsou příslušné orgány zřízené podle zákonů ze dne 25. února 1920, č. 144 Sb. z. a n., o závodních a revírních radách při hornictví, ze dne 3. července 1924, č. 170 Sb. z. a n., o hornických soudech rozhodčích, podle zákona ze dne 12. srpna 1921, č. 330 Sb. z. a n., o závodních výborech, dále spory ze služebních a pracovních poměrů zaměstnanců státu (státních podniků). Nedotčena zůstávají ustanovení § 122, odst. 2. živn. řádu a § 208, odst. 2. živn. zákona o rozhodování sporů mezi zaměstnanci a zaměstnavateli rozhodčími výbory živnostenských společenstev, jakož i ustanovení § 2, lit. c), zákona o labských soudech plavebních ze dne 24. dubna 1924, č. 92 Sb. z. a n., o rozhodování sporů osob zaměstnaných při plavbě a § 16 zákona ze dne 30. ledna 1920, č. 82 Sb. z. a n., kterým se upravují právní poměry domovníků.

(3) Hromadnou pracovní smlouvou nebo

jinou obdobnou úpravou sjednanou mezi organizacemi zaměstnanců a zaměstnavatelů může býti příslušnost pracovního soudu vyloučena a rozhodování o sporech uvedených v odstavci 1. přeneseno na rozhodce. Zaměstnanci a zaměstnavatelé, kteří nejsou členy organizací sjednavších hromadnou pracovní smlouvu nebo jinou obdobnou úpravu, mohou k tomuto ujednání o přenesení sporů na rozhodce přistoupiti písemným prohlášením. Ujednání o přenesení sporu na rozhodce obsažené v hromadné smlouvě pracovní nebo jiné obdobné hromadné úpravě nahrazuje písemnou smlouvu o rozhodci. Ostatně platí o rozhodčím řízení ustanovení cívilního řádu soudního.

§ 2.

V mezích ustanovení § 1 jsou pracovní soudy příslušné rozhodovati zejména ve sporech:

a) o mzdu, provisi a jiné služební požitky a odměny,

b) o nastoupení poměru pracovního, služebního nebo učebního, o pokračování v něm a o jeho zrušení,

c) o jiná plnění a náhradní nároky z poměru pracovního, služebního nebo učebního, zejména o srážku se mzdy, o smluvní pokutu, o vrácení kauce, o odbytné, o užívání služebních předmětů neb o dovolenou,

d) o vydání neb obsah vysvědčení o vykonané práci (službě) a o náhradní nároky z toho vznikající,

e) o nároky vzniklé z příslušnosti k sociálně-pojišťovací ústavům nebo k podpůrným pokladnám, pokud věc nenáleží před obligatorní rozhodčí soudy sociálně-pojišťovacích ústavů nebo podpůrných pokladen nebo před soudy pojišťovací,

f) o výpověď, vyklizení nebo nájemné z bytů, jichž užívání zaměstnavatel zaměstnanci poskytl bezplatně anebo za plat,

g) o nároky, které zaměstnanci téhož podnikatele činí proti sobě navzájem ze společné převzaté práce.

§ 3.

K projednání a rozhodnutí sporů uvedených v §§ 1 a 2 jest podle volby žalobcovy příslušný pracovní soud, v jehož obvodu jest obecný soud žalovaného nebo provozovna a, jde-li o osoby, které jsou zaměstnány mimo provozovnu, pracovní soud, v jehož obvodu je obecný soud žalovaného, nebo pracovní soud, v jehož obvodu jest nebo bylo konati práci nebo platiti mzdu nebo jiné služební platy.

§ 4.

(1) Pracovní soud zřídí vláda nařízením v místech, kde toho vyžadují hospodářské a sociální poměry. V místech, kde má sídlo několik okresních soudů, může být zřízen jediný pracovní soud pro obvod všech těchto okresních soudů nebo některých z nich.

(2) Nejsou-li podmínky pro zřízení samostatného pracovního soudu, zřídí vláda nařízením u jednotlivých okresních soudů, u nichž jsou pro to dány hospodářské i sociální podmínky, zvláštní oddělení pro spory přikázané jinak soudům pracovním (oddělení pro spory pracovní). O takovémto zvláštním oddělení platí ustanovení daná v tomto zákonu pro samostatné pracovní soudy. Co jest ustanoveno o předsedovi pracovního soudu, platí též o soudci, který vede toto zvláštní oddělení; pouze podléhá dohledu přednosta okresního soudu, není-li jím sám.

(3) Veškeré náklady pracovního soudnictví nese stát.

§ 5.

(1) Pracovní soud skládá se z předsedy, podle potřeby z jednoho nebo několika předsedových náměstků a z potřebného počtu přísedících a jejich náhradníků. Ustanovení tohoto zákona o přísedících pracovních soudů platí i o náhradnících přísedících.

(2) Předsedu a jeho náměstky ustanoví ministr spravedlnosti ze soudců z povolání, kteří jsou činní v sídle pracovního soudu, přihlížející k jejich znalostem pracovního práva i sociálních poměrů.

(3) Kancelářský personál a zřízence přidělí pracovnímu soudu prezident krajského soudu, v jehož obvodu jest pracovní soud.

§ 6.

(1) Počet přísedících jednotlivých pracovních soudů ustanoví ministr spravedlnosti.

Jmenuje je prezident vrchního soudu, v jehož obvodu je pracovní soud, z polovice ze zaměstnavatelů a z polovice ze zaměstnanců. Jmenováni mohou býti toliko osoby, navrhované ústředními odborovými organizacemi zaměstnanců a zaměstnavatelů, a to poměrně podle počtu členů navrhuující organizace příslušného oboru a v pořadí, ve kterém jsou uvedeny v návrzích. Při tom budíž hleděno také k počtu členů příslušného oboru a oboru v okrese, ve kterém jest pracovní soud.

(2) Nepodá-li ústřední odborová organizace návrh do dvou měsíců ode dne, kterého jí bylo doručeno vyzvání, nebude přihlíženo k návrhu později došlému.

§ 7.

(1) Přísedícím pracovního soudu může býti jmenován československý státní příslušník, na něhož se vztahují ustanovení tohoto zákona (§ 1), kterému jest alespoň třicet let, není-li vyloučen z práva voliti v obci.

(2) Ve skupině zaměstnavatelů mohou býti jmenováni přísedícími i osoby, které jsou oprávněny na venek zastupovati veřejné obchodní společnosti, komanditní společnosti, komanditní společnosti akciové, akciové společnosti, společnosti s obmezeným ručením, společenstva (družstva), korporace, ústavy a spolky nebo, pokud nejsou právníky, úředníci zaměstnavatelů.

(3) Podrobná ustanovení o jmenování přísedících budou vydána vládním nařízením.

§ 8.

(1) Jmenování může přísedící pracovního soudu odmítnouti anebo úřadu se vzdáti,

- a) je-li mu více než 60 roků,
- b) trpí-li vadou, která mu ztěžuje vykonávati úřad,
- c) byl-li ve funkčním období přímo předcházejícím přísedícím pracovního soudu nebo ve dvou přímo předcházejících funkčních obdobích náhradníkem,
- d) jestliže se vystěhoval z obvodu pracovního soudu.

(2) Předseda pracovního soudu rozhodne, zdali odmítnutí anebo vzdání se úřadu jest odůvodněno.

§ 9.

(1) Předseda pracovního soudu a jeho náměstkové vykonávají úřad pod soudcovskou přísahou.

(2) Přísedící vykonají před nastoupením úřadu slib, že budou svůj úřad vykonávati svě-

čomitě a nestranně a že budou zachovávatí úřední tajemství; slib tento přijme od nich předseda pracovního soudu.

§ 10.

(1) Předseda pracovního soudu řídí a rozvrhuje úřední práce podle předpisů platných pro řádné soudy.

(2) Dohled nad činností předsedovou náleží presidentu krajského soudu, v jehož obvodu jest pracovní soud.

§ 11.

(1) Přisídící mají nárok na náhradu hotových vydání, která jsou spojena s výkonem jejich úřadu. Přisídící ze stavu zaměstnanců a drobných zaměstnavatelů obdrží mimo to za každý výkon náhradu skutečně ušlého výdělku; její výše bude určena vládním nařízením po slyšení odborových ústředen.

(2) Přisídícím ze skupiny zaměstnanců musí zaměstnavatel poskytnouti potřebný čas k zasedání soudu.

(3) Přisídící pracovního soudu nemohou býti zaměstnavatelem propuštěni proto, že výkonem své funkce zanedbávají zaměstnání nebo proto, že určitým způsobem svou funkci vykonávají. Spor o žalobě přisídícího podané do třiceti dnů po tom, kdy mu propuštění bylo oznámeno, rozhodne pracovní soud, u něhož jest přisídící ustanoven.

§ 12.

Funkční období přisídících trvá tři roky. Dokud nenastoupili přisídící noví, vykonávají úřad přisídící ustanovení v období předcházejícím, třeba by již uplynulo jejich funkční období, nejdéle však jeden rok.

§ 13.

(1) Přisídící, kteří se bez dostatečné omluvy do sedění pracovního soudu nedostaví včas anebo kteří zanedbávají svých úředních povinností jiným způsobem, potrestá předseda za každý případ pořádkovým trestem po prvé až do 50 Kč, při opakování však až do 300 Kč a uloží jim z úřední moci nebo na návrh stran náhradu nákladů způsobených zanedbáním povinností. Omluví-li se obmeškálý přisídící dostatečně a uzná-li předseda jeho omluvu dostatečnou, odvolá usnesení, kterým mu uložil pořádkový trest a náhradu nákladů.

(2) Peněžité tresty připadnou státu; vy máhá je na žádost pracovního soudu okresní soud, v jehož obvodu přisídící bydlí.

§ 14.

(1) Odvolací soud (§ 32, odst. 1.) na návrh předsedy pracovního soudu zbaví přisídícího úřadu:

a) jestliže přisídící pozbyl československého státního občanství nebo u něho nastal jiný důvod vylučující právo voliti v obci;

b) poruší-li přisídící hrubě své úřední povinnosti, zejména jestliže, byv opětně potrestán (§ 13), se nedostaví do sedění pracovního soudu;

c) neprovozuje-li zaměstnavatel podnik, na který se vztahuje ustanovení § 1 anebo není-li zaměstnanec již v takovém podniku zaměstnán.

(2) Přisídícímu buď dána příležitost, aby se před rozhodnutím vyjádřil; dokud odvolací soud nerozhodl, může se úřadu vzdáti.

§ 15.

(1) Členové pracovního soudu jsou vyloučeni z účasti na projednávání a rozhodování sporů ze stejných důvodů jako soudcové v civilním řízení sporném.

(2) Strany mohou členy soudu odmítnouti, jsou-li podle odst. 1. vyloučeni nebo jsou-li tu jiné důvody, které vzbuzují pochybnost o jejich nestrannosti; nemůže však již člena soudu odmítnouti strana, která počala před soudem jednat, aniž uplatnila známý jí důvod odmítnutí. Neuzná-li odmítnutý člen důvodu odmítacího, budiž důvod odmítnutí osvědčen; o odmítnutí rozhodne předseda pracovního soudu anebo, jde-li o tohoto, president krajského soudu (§ 30). Rozhodnutí, kterým bylo odmítnutí vyhověno, nelze odporovati.

§ 16.

(1) Pracovní soud jedná a rozhoduje v senátech složených z předsedy nebo jeho náměstka a ze dvou přisídících, z nichž jeden jest ze skupiny zaměstnavatelů, druhý ze skupiny zaměstnanců. V případě § 2, písm. g) buďtež vzati oba přisídící ze skupiny zaměstnanců.

(2) K jednotlivým zasedáním povolává přisídící předseda pracovního soudu podle pořadí pro jednotlivé odbory předem ustanoveného, od kterého možno se odchýliti jen, když přisídící jest z rozhodování vyloučen (§ 15, odst. 1.), platně byl odmítnut, k přelíčení se nedostaví anebo když by jinak přelíčení v ustanovenou dobu nemohlo býti provedeno. Za přisídící buďte povoláváni, kdo náležejí témuž povolání anebo, když by takových nebylo, aspoň podobnému povolání, jako jsou strany.

§ 17.

(1) Podle příbuzných odvětví výrobních, živnostenských nebo služebních může býti pracovní soud rozdělen na několik stálých oddělení. Zpravidla budiž zvláštní oddělení zřízeno pro spory obchodních zaměstnanců a pro spory osob zaměstnaných v zemědělství, t. j. v hospodářství polním a lesním a při zahradnictví.

(2) Před rozhodnutím o utvoření zvláštních oddělení podle odst. 1. a o ročním rozvrhu práce buď slyšen výbor pracovního soudu (§ 40).

§ 18.

Rozhodnutím podle §§ 8, 13 až 15 lze odpovídati rekurssem do osmi dnů od doručení písemného vyhotovení a to, pokud jde o rozhodnutí předsedy pracovního soudu, ke krajskému soudu (§ 30), pokud jde o rozhodnutí krajského soudu nebo jeho presidenta, k vrchnímu soudu. V ostatním platí tu ustanovení § 36.

II.

O řízení před pracovními soudy.

§ 19.

Pokud v tomto zákoně nejsou obsažena ustanovení zvláštní, platí o řízení před pracovními soudy předpisy o řízení před soudy okresními ve věcech sporných.

§ 20.

(1) Ve sporech, jejichž předmět nemá hodnotu vyšší než 300 Kč, zapisuje se do protokolu o jednání takto:

1. přednesení stran, avšak jen potud, pokud obsahuje omezení nebo změnu žalobního návrhu, výslovné uznání nebo vzdání se žalobního nároku nebo jeho části, výtky stranami soudu učiněné, jakož i prohlášení o navrženém přísězném výsledku některé strany;

2. prohlášení o plné moci, kterou udělila zmocněnci strana osobně se dostavivší, žalobní návrh, jestliže strany v den k tomu určený se dostavily a hned započaly jednati (§ 24), podstatný obsah výpovědi svědků, znaleců a stran, podstatný výsledek jiných provedených důkazů, dále zjištění, zda byl svědek nebo znalec slyšen pod přísahou a že straně bylo před výsledkem dáno zákonem předepsané připomenutí;

3. rozsudky při jednání prohlášené. Jiná nařízení a opatření soudu buďtež do protokolu zapsána jen, je-li proti nim připuštěn opravný prostředek.

(2) Ve sporech, jejichž předmět má hodnotu vyšší než 2000 Kč a vůbec ve sporech, ve kterých jde o obsáhlou skutkovou podstatu nebo o složitý právní poměr, mohou strany soudu předložiti přípravná podání; jsou-li zastoupeny advokáty (§ 23), může jim to býti soudem uloženo. Nejsou-li strany zastoupeny advokáty, může předseda ve sporech takových ku přípravě ústního jednání slyšeti strany a sepsati o tom protokol.

§ 21.

(1) Rozsudek buď zpravidla prohlášen ústně hned po skončení ústního přelíčení a stranám budiž doručeno jeho písemné vyhotovení.

(2) Předseda prohlásí rozsudek a poučí strany o právu odvolacím, o jeho rozsahu, o lhůtě odvolací a místě, kde se odvolání podává. Stejně poučení budiž uvedeno i v písemném vyhotovení rozsudku.

§ 22.

(1) Příslušnost svou zkoumá pracovní soud z úřední povinnosti.

(2) Rozhodl-li řádný soud nebo rozhodčí soud zřízený podle smlouvy neb zákona k rozhodování sporů z pracovních poměrů pravoplatně, že věcně jest příslušný soud pracovní, jest rozhodnutí takové závazné pro místně příslušný pracovní soud, u něhož byla žaloba později podána.

(3) Rozhodl-li pracovní soud pravoplatně, že jsou věcně příslušné soudy řádné nebo rozhodčí soud zřízený podle smlouvy nebo podle zákona k rozhodování sporů z pracovních poměrů, jsou tyto soudy rozhodnutím jeho vázány.

§ 23.

(1) Strany mohou se dáti před pracovním soudem zastupovati každou svéprávnou osobou, která je schopna před soudem jednati. Ve sporech, jejichž předmět nemá hodnotu vyšší než 1000 Kč, jest vyloučeno zastoupení advokátem; ve sporech těchto nemohou advokáti stranu zastupovati ani jako funkcionáři podniků, které jsou ve sporu před pracovním soudem stranami.

(2) Vládním nařízením budou stanoveny zvláštní sazby odměn za zastupování advokáty v řízení před pracovními soudy i v řízení opravném.

§ 24.

Pracovní soud podle potřeby ustanoví a vyhlásí určité dny a hodiny, kdy se mohou

strany bez obsílky dostaviti, aby zahájily rozepři anebo jednaly o smír.

§ 25.

(1) Prvý rok (rok k zahájení sporu) nebo rok k prvnímu přelíčení buď ustanoven zpravidla do pěti dnů od podání žaloby. Prvý rok (rok k zahájení sporu) koná se před předsedou pracovního soudu nebo jeho náměstkem k tomu konci, aby věc byla vyřízena smírem, rozsudkem pro zmeškání, uznání anebo vzdání se nároku žalobního aneb aby rozhodnuto bylo o námitkách, že věc nenáleží před soudy pracovní, že pracovní soud jest místně nebo věcně nepřislušný, že o téže věci byl zahájen spor anebo bylo pravoplatně rozhodnuto.

(2) O těchto námitkách rozhodne soud usnesením. Byla-li námitka zamítnuta, budiž jednáno o věci hlavní (§ 25, odst. 3., § 26, odst. 1.) a rozhodnutí pojata do rozsudku; rozhodnutí takovému lze pak odporovati jediné ve spojení s odvoláním proti tomuto rozsudku. O všech jiných námitkách budiž jednáno a rozhodnuto současně s jednáním a rozhodnutím o věci hlavní.

(3) Vzdají-li se při prvním roku (roku k zahájení sporu) obě strany toho, aby se přelíčení konalo za účasti přísedících, provede předseda ihned při témže roku i přelíčení o věci hlavní a vydá rozsudek. Totéž platí, když strany učinily stejné prohlášení po prvním roku (roku k zahájení sporu), ale ještě před započítím přelíčení.

§ 26.

(1) Ve všech ostatních případech koná se přelíčení za účasti přísedících v době co nejkratší. Předseda připraví je tak, aby řízení mohlo býti skončeno při jediném přelíčení. To platí zejména o sporech uvedených v § 2, písm. a), d), f).

(2) Na počátku přelíčení podá předseda zprávu o výsledku dosavadního jednání. Přísedící mají právo dotazovati se stran, svědků i znaleců, aby věc byla náležitě objasněna.

(3) Pracovní soud usnází se většinou hlasů; napřed hlasuje přísedící věkem starší, předseda odevzdá hlas naposledy. Porada a hlasování jsou neveřejné; buď o nich sepsán zvláštní protokol.

§ 27.

Bylo-li rozsudkem rozhodnuto o nároku, který nezáleží v plnění peněžitém, ustanoví soud zároveň hodnotu předmětu sporu. Je-li toho třeba, vyslechne soud k tomu konci při

jednání strany. Tomuto ocenění předmětu sporu lze odporovati rekursem, který lze spojit s odvoláním.

§ 28.

(1) Ve sporech, ve kterých hodnota předmětu není vyšší než 300 Kč, lze se z rozsudku odvolati, jestliže pracovní soud v rozsudku prohlásil odvolání za přípustné, protože rozhodnutí má zásadní význam, nebo je-li řízení zmatečné z těchto důvodů:

1. že rozhodnutí se zúčastnil člen pracovního soudu, který podle zákona byl vyloučen, anebo jehož odmítnutí bylo soudem uznáno za odůvodněné;

2. že soud nebyl řádně obsazen;

3. že rozhodnuto bylo o věci, která nenáleží před soudy pracovní;

4. že straně byla nezákonným postupem odňata možnost, před soudem projednávati;

5. že strana nebyla v řízení vůbec zastoupena, nebo strana, která po zákonu potřebuje zákonného zástupce, nebyla zastoupena takovýmto zástupcem a vedení sporu zákonným zástupcem nebylo dodatečně schváleno;

6. že veřejnost jednání byla proti zákonu vyloučena.

(2) Ve sporech o hodnoty vyšší než 300 Kč lze rozhodnutí pracovního soudu odporovati odvoláním, ve kterém důvody odvolací uváděti netřeba.

§ 29.

Odvolání proti rozsudku pracovního soudu podati jest písemně anebo ústně do protokolu u pracovního soudu anebo, nebydlí-li strana v obvodu pracovního soudu, ústně do protokolu okresního soudu jejího bydliště, do patnácti dnů po tom, co písemné vyhotovení rozsudku bylo straně doručeno. Podpisu advokáta na odvolacím spise není potřebí. Když odvolací lhůta uplynula oběma stranám, předloží pracovní soud spisy odvolacímu soudu a strany o tom vyrozumí.

§ 30.

O odvolání z rozsudku pracovního soudu rozhodne krajský soud, v jehož obvodu jest pracovní soud.

§ 31.

O odvoláních podle § 28, odst. 1., rozhoduje odvolací soud v zasedání neveřejném ve tříčlenném senátu složeném ze soudců z povolání na základě spisů s konečnou platností usnesením; vyhová-li odvolání, zruší rozsudek pra-

covního soudu, podle okolností i řízení jej předcházející, které bylo zasaženo důvodem zmatečnosti. Je-li tu důvod zmatečnosti uvedený v § 28, č. 3, odvolací soud žalobu odmítne, jinak vrátí věc pracovnímu soudu, aby znovu rozhodl, podle potřeby řízení doplně anebo proveda je znovu.

§ 32.

O odvoláních ve sporech o hodnotu vyšší než 300 Kč rozhoduje odvolací soud v senátě složeném ze tří soudců z povolání, z nichž jeden předsedá, a dvou přísedících. O jmenování a povolávání přísedících odvolacího soudu platí stejná ustanovení, jako o přísedících pracovního soudu.

§ 33.

(1) Ve sporech uvedených v § 32 projednává se věc před odvolacím soudem znovu v mezích určených návrhy stran v odvolání. O řízení před odvolacím soudem platí obdobně ustanovení civilního řádu soudního o řízení před sborovými soudy první stolice jako soudy procesními s tou změnou, že není třeba přípravných podání a že se strany mohou dáti zastupovati osobami jmenovanými v § 23; omezení v příčině zastupování advokáty tu neplatí.

(2) Námitku nepřislušnosti soudu, která nebyla učiněna před pracovním soudem, pokud jí nemá soud dbáti z úřední moci, před soudem odvolacím již uplatniti nelze. Vyhoví-li odvolací soud některé z námitek v § 25, odst. 1., jmenovaných, rozhodne o odvolání usnesením.

(3) O nových nárocích kterékoli strany nelze jednatí.

§ 34.

(1) Rozsudku odvolacího soudu lze odporovati dovoláním (revisí) z důvodů, ze kterých jest připuštěno dovolání v řízení před soudy řádnými. Proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu jest dovolání nepřipustno, nepřesahuje-li hodnota předmětu sporu částku 2.000 Kč, leda že by odvolací soud v rozsudku prohlásil dovolání za přípustné, protože jde o rozhodnutí zásadního významu.

(2) Dovolání buď podáno u pracovního soudu přípravným podáním podepsaným advokátem do patnácti dnů od doručení rozsudku odvolacího soudu.

(3) Bylo-li dovolání podáno včas, doručí pracovní soud jeden jeho stejnopis odpůrci, který může podati do patnácti dnů u téhož soudu odpověď, rovněž podepsanou advokátem.

(4) Uváděti v řízení dovolacím nová tvrzení o skutečích nebo nové důkazy není dovoleno.

§ 35.

(1) O dovolání rozhodne nejvyšší soud v neveřejném zasedání bez ústního přelíčení podle spisů v mezích návrhů obsažených v dovolacím spise.

(2) Dovolací soud rozhodne zpravidla ve věci. Není-li to možno, zruší rozsudek odvolacího soudu usnesením a, je-li toho třeba, vrátí mu věc, aby o ní znovu rozhodl. V dalším řízení jest odvolací soud vázán právním posouzením věci, o které se rozhodnutí soudu dovolacího opírá. Jinak platí o dovolacím řízení ustanovení civilního řádu soudního.

§ 36.

(1) Usnesením pracovního soudu nebo jeho předsedy a výroku rozsudku o útratách, pokud strana neodporuje zároveň rozhodnutí o věci hlavní, lze odporovati rekusem. O rekursní lhůtě a způsobu podání rekursu platí obdobně ustanovení § 29.

(2) O rekusech rozhoduje s konečnou platností krajský soud, v jehož obvodu jest pracovní soud. O rekursním řízení platí jinak ustanovení civilního řádu soudního.

§ 37.

(1) Podle pravoplatných rozhodnutí pracovních soudů a smírů před nimi ujednaných lze vésti exekuci; pracovní soud k tomu konci potvrdí na žádost strany, že rozhodnutí jest pravoplatné.

(2) O povolení a výkonu exekuce platí ustanovení exekučního řádu (zákona). Výkon exekuce proveden buď co nejrychleji.

(3) Podle rozsudků a usnesení pracovních soudů lze vésti exekuci k zajištění podle ustanovení exekučního řádu (zákona).

III.

O jině působnosti pracovních soudů.

§ 38.

Rozhodnutím rozhodčích výborů živnostenských společenstev ve sporech, které náležejí k věcné příslušnosti pracovních soudů, lze odporovati žalobou podanou do 15 dnů od prohlášení rozhodnutí, a nebylo-li prohlášeno v přítomnosti obou stran, od doručení písemného vyhotovení. Pro tuto žalobu je příslušný pracovní soud, v jehož obvodu má společenstvo sídlo.

§ 39.

(1) Hromadné spory mezi jedním nebo několika zaměstnavateli nebo jejich jednou nebo několika odborovými organizacemi a jednou nebo několika odborovými organizacemi zaměstnanců mohou být na žádost některé ze stran předloženy pracovnímu soudu, v jehož obvodu spor vznikl, aby spor odklidil smírem.

(2) Smír v takových sporech před pracovním soudem ujednaný jest pro obě strany závazný po dobu šesti měsíců, pokud nebyla ve smíru samém ustanovena lhůta jiná. V době té posuzovati jest pracovní (služební) poměry členů organizací, které smír ujednaly, podle jeho ustanovení.

(3) Neohlásí-li jedna ze stran nejméně jeden měsíc před skončením lhůty ustanovené v odst. 2. pracovnímu soudu, že nadále smírem vázána býti nechce, jest smír závazný pro obě strany na dalších šest měsíců anebo na delší lhůtu, která byla ve smíru ujednána. O takovém prohlášení buď druhá strana pracovním soudem neprodleně zpravena.

(4) Ustanovení tohoto paragrafu nevztahují se na námezdní spory zaměstnanců zemědělské a lesní výroby a jejich vedlejších živností, pokud nepodléhají živnostenskému řádu (zákonu).

(5) Vládní nařízení ustanoví, od které doby ustanovení tohoto paragrafu nabude účinnosti.

§ 40.

(1) Pracovní soud jest povinen na žádost ústředních úřadů podati dobré zdání o otázkách týkajících se poměru pracovního, služebního nebo učebního.

(2) Pracovní soud je oprávněn činiti ústředním úřadům návrhy o takových otázkách také z vlastního podnětu.

(3) O takovém dobrém zdání nebo návrhu usnese se pracovní soud v sedění, jehož se účastní předseda soudu jako předsedající, jeho náměstkové, jsou-li ustanoveni, a výbor z přisedících (odst. 4.). Usnesení se děje většinou hlasů, avšak ve zprávě ústřednímu úřadu buďtež uvedena i odchylná mínění a důvody pro ně.

(4) Výbory uvedené v odst. 3. buďte sestaveny po třech z přisedících ze stavu zaměstnavatelů a zaměstnanců; jejich členy volí obě skupiny přisedících odděleně většinou hlasů. Jednání výboru řídí předseda pracovního soudu.

IV.

Ustanovení poplatková.

§ 41.

(1) O poplatcích, které jest platiti v řízení před pracovními soudy, platí ustanovení vydaná o poplatcích ve sporném řízení před řádnými soudy civilními.

(2) Podání a protokoly i jejich přílohy a rubriky, jakož i soudní smíry nejsou v řízení před pracovními soudy podrobeny poplatku, není-li hodnota předmětu sporu vyšší než 500 Kč.

V.

O příslušnosti řádných soudů ve sporech z poměru pracovního, služebního a učebního.

§ 42.

Spory uvedené v §§ 1 a 2, pokud není pro soudní okres zřízen pracovní soud neb oddělení okresního soudu pro spory pracovní, náležejí k věcné příslušnosti okresních soudů, ať byla žaloba podána za trvání pracovního, služebního nebo učebního poměru či po jeho skončení a ať jest hodnota předmětu sporu jakákoliv. O místní příslušnosti okresního soudu platí v těchto případech ustanovení § 3.

VI.

Ustanovení přechodná a prováděcí.

§ 43.

(1) Zákon tento nabude účinnosti prvním dnem pátého měsíce následujícího po měsíci vyhlášení. Spory do toho dne zahájené u soudů neb úřadů příslušných podle práva dosavadního budou vyřízeny podle předpisů dosud platných.

(2) O řízení ve sporech zahájených u soudů živnostenských, které byly zřízeny podle zákona ze dne 27. listopadu 1896, č. 218 ř. z., platí ode dne účinnosti tohoto zákona jeho nová ustanovení; živnostenské soudy v den účinnosti tohoto zákona zřízené přeměně se v pracovní soudy podle tohoto zákona.

(3) Jmenování předsedů a přisedících, jakož i ostatní opatření, která jsou potřebná k včasnému uvedení zákona v život, mohou býti vykonána po vyhlášení zákona již přede dnem uvedeným v odst. 1.

(4) Kde se v jiných zákonech mluví o soudech živnostenských, rozuměti jest od účinnosti tohoto zákona soudy pracovní (oddělení okresního soudu pro spory pracovní).

§ 44.

Dnem, kdy nabude tento zákon účinnosti, pozbudou platnosti veškerá jiná ustanovení o předmětech tímto zákonem upravených. Zejména pozbudou platnosti: zákon o živnostenských soudech ze dne 27. listopadu 1896, č. 218 ř. z., § 39, č. 2 uv. zák. k obch. zákonu ze dne 17. prosince 1862, č. 1 ř. z. z r. 1863, § 41 zákona ze dne 16. ledna 1910, č. 20 ř. z., o obchodních pomocnících, pak ustanovení o příslušnosti a o řízení ve sporech mezi zaměstnavateli a zaměstnanci obsažená v řádech čeledních ze dne 21. srpna 1857, č. 42 čes. z. z., ze dne 7. dubna 1866, č. 11 čes. z. z., ze dne 2. května 1886, č. 53 mor. z. z. a ze dne 22. září 1899, č. 59 slez. z. z., dále v min. nař. ze dne 7. prosince 1856, č. 224 ř. z., dále v § 24 zákona ze dne 12. prosince 1919, č. 29 Sb. z. a n. z r. 1920, o úpravě pracovních a námezdních poměrů práce domácké, pokud jde o rozhodování sporů mezi jednotlivými zaměstnavateli a jednotlivými

zaměstnanci, v min. nař. ze dne 15. března 1860, č. 73 ř. z., v zák. čl. XIII/1876, II/1898, XLI/1899, XLII/1899, XXVII/1900, XXVIII/1900, XXIX/1900, XLV/1907, v živnostenském zákonu pro území Slovenska a Podkarpatské Rusi ze dne 10. října 1924, č. 259 Sb. z. a n., nař. ministra s plnou mocí pro správu Slovenska ze dne 3. března 1920, č. 19 Úradných Novin, ze dne 14. října 1920, č. 64 Úradných Novin, ze dne 24. listopadu 1920, č. 75 Úradných Novin a ze dne 28. září 1923, č. 3/23 Úradných Novin.

§ 45.

Zákon tento provede ministr spravedlnosti v dohodě se zúčastněnými ministry.

T. G. Masaryk v. r.

Udržal v. r.

Dr. Meissner v. r.